

Mantar Fenerleri

Yavuz DEMİRKIRAN

Mantar Fenerleri

Yavuz DEMİRKİRAN

Fısıldayan Orman'da ağa lar yemye il y kselir, e relti otları ye il kurdeleler gibi kıvrılırdı. Her ak am, parlayan mantarlar patikaları yumu ak, altın rengi bir ı ıkla aydınlatırdı. Onlara mantar fenerleri denirdi ve ormanı b y l  bir yer gibi g sterirlerdi. Kirpi Hazel onların parıldaı ını izlemeye bayılırdı. Kırmızı  rg  atkısını sıkıca sarar, parlayan patikalarda seke seke y r r, kehribar rengi g zleri hayranlıkla a ılırdı.

Hazel küçük ve yuvarlaktı, yaklaşık bir çay fincanı büyüklüğündeydi. Dikenlerinin uçları altın kahverengiydi ve küçük bez çantası yanında zıplardı. Hazine toplamayı severdi: parlak çakıl taşları, düz yapraklar ve yumuşak yosun parçaları. Ama en çok mantar fenerlerini severdi. 'Yerdeki küçük yıldızlar gibiler,' dedi kendi kendine. 'Keşke hiç sönmeseler.'

Bir sonbahar akşamı Hazel tuhaf bir şey fark etti. Mantar fenerleri eskisi kadar parlak değildi. Işıkları rüzgârdaki bir mum gibi titriyordu. 'Olamaz,' diye fısıldadı. 'Ne oluyor?' Hemen arkadaşı sincap Pip'i bulmaya koştu. Pip hızlı ve neşeliydi, kabarık kıızıl kuyruğu ve minik mavi meşe palamudu şapkası vardı. 'Pip! Fenerler sönüyor!' diye bağırdı.

Pip bir daldan aşağı seğırtti, yeşil gözleri fal taşı gibi açılmıştı. 'Bu çok kötü!' diye cıvıladı. 'Nedenini bulmalıyız.' Hemen yumuşak huylu ve güçlü ayı yavrusu Bramble'a koştular. Bramble yeşil yaprak yeleğı giyer, cebinde tahta bir kepçe taşırdı. 'Mantarlar mı sönüyor?' diye gürledi. 'Onlara yardım etmeliyiz.' Tam o sırada yumuşak bir ışık belirdi. Bu, parlayan mantar ruhu Luna'ydı.

Luna önlerinde süzüldü, yarı saydam mavi-beyaz bedeni pırıl pırıl parlıyordu. Parlayan benekli şapkasının etrafında minik altın kıvılcımlar uçuşuyordu. 'Mantar fenerleri sönüyor çünkü toprak çok kuru,' dedi yumuşak, umutlu bir sesle. 'Bir zamanlar ormanı sulayan dereler akmayı durdurdu.' Hazel'in kehribar gözleri kocaman açıldı. 'Öyleyse suyu geri getirmeliyiz!' dedi cesurca.

Luna onları ormanın en kurak yerine götürdü. Toprak çatlamış ve tozlanmıştı. Dere yatakları boştu, kuru yapraklar ve dallarla doluydu. 'Su eskiden tepelerden akardı,' diye açıkladı Luna. 'Ama devrilmiş kütükler ve taşlar yolunu kapatmış.' Pip'in kuyruğu seğirdi. 'Dalları temizleyebilirim!' dedi. Bramble başını salladı. 'Ağır kütükleri ben kaldırabilirim.'

Hazel çantasını açıp minik bir kavanoz çıkardı. Biraz kuru toprak aldı. 'Ne kadar ufalanıyor, bak,' dedi. 'Mantarlar su olmadan parlamaz.' Arkadaşlarına baktı. 'Birlikte çalışmalıyız.' Pip çoktan ileri atılmıştı, minik pençeleriyle dere yatağından dalları çekiyordu. Bramble arkasından ağır ağır yürüyor, büyük bir kütüğü yoldan yuvarlıyordu.

Bütün öğleden sonra çalıştılar. Pip taşları ve dalları temizledi, mavi meşe palamudu şapkası sallanıp durdu. Bramble tahta kepçesiyle bir kanal kazdı, büyük yumuşak patileri toprağı kaldırdı. Hazel minik kavanozuyla küçük bir su birikintisinden su taşıyıp kuru dere yatağına döktü. 'Bu yetmez,' dedi endişeyle. 'Daha çok suya ihtiyacımız var.' Luna üzerlerinde süzüldü. 'Eski dere yatağını takip edin,' dedi. 'Sizi kaynağı götürür.'

Kıvrıla kıvrıla giden dere yatağını ormanın derinliklerine doğru izlediler. Ağaçlar sıklaştı, hava serinledi. Pip önden keşfe çıktı, kabarık kuyruğu dalgalanıyordu. 'Bir şey görüyorum!' diye seslendi. 'Kocaman bir çubuk yığını!' Bramble itti, çekti ve sonunda çubuklar yuvarlanıp dağıldı. Arkalarından küçük bir su şeridi akmaya başladı. 'İşe yarıyor!' diye sevindi Hazel.

Su şeridi büyüyüp bir dereye dönüştü. Taşların üzerinden köpürerek aktı ve ormanın içinden kıvrıldı. Hızla kuru dere yataklarına döndüler ve daha çok tıkanıklığı açtılar. Su hızla akıp boş kanalları doldurdu. Kuru toprak suyu iştahla içti. 'Toprak koyulaşüyor ve yumuşuyor!' dedi Hazel, patisini toprağa bastırarak. 'Mantarlar çok mutlu olacak!'

Su mantar fenerlerinin köklerine ulaştığında harika bir şey oldu. Mantarlar yeniden parlamaya başladı! Önce biri, sonra bir diğeri, ta ki bütün orman ışıkla dolana kadar. Parıltı her zamankinden daha parlaktı, binlerce küçük güneş gibi. 'Başardınız!' diye şarkı söyledi Luna, kıvılcımları dans ediyordu. 'Suyu geri getirdiniz!' Hazel Pip'e ve Bramble'a sarıldı. 'Bunu birlikte başardık,' dedi.

Mantar fenerleri o kadar parlak parladı ki orman patikaları ısıllı ısıllı oldu. Her yerden hayvanlar görmeye geldi. 'Işıklar geri döndü!' diye sevindiler. Hazel'in kırmızı atkısı sıcak ışılda parlıyordu. 'Derelere özen göstermeliyiz,' dedi. 'Böylece fenerler bir daha hiç sönmez.' Pip başını salladı. 'Onları dallardan uzak tutacağım!' Bramble söz verdi: 'Gerektiğinde yeni kanallar kazacağım.'

O günden sonra arkadaşlar orman derelerini gözetti. Suyun serbestçe akmasını, toprağın yumuşak ve nemli kalmasını sağladılar. Mantar fenerleri her akşam parladı, her gece biraz daha parlak. Hazel gurur duydu. 'Doğaya özen göstermek herkese iyi gelir,' dedi. Luna yanında süzüldü. 'Evet,' diye fısıldadı. 'Ve birlikte çalışmak ışığı geri getirir.'

Orman her zamankinden daha yeşil ve daha güzel oldu. Mantar fenerleri bütün hayvanlara yol gösterdi. Hazel, Pip ve Bramble parlayan patikalar arasında oynadılar. Derelere ve toprağa özen gösterdikleri sürece fenerlerin parlayacağını biliyorlardı. Ve her akşam Luna'nın altın kıvılcımları ormanın üzerinde dans etti, kurtardıkları büyü'nün bir hatırlatıcısıydı.

Hazel yosunlu bir taşın üzerine oturdu, kehribar gözleri parıltıyı yansıtıyordu. Işıklar söndüğünde ne kadar endişelendiğini düşündü. Şimdi orman ılık ve kahkahayla doluydu. 'Birbirimize yardım ettiğimizde her şeyi yapabiliriz,' dedi. Pip ve Bramble başlarını salladılar. Mantar fenerleri parlamaya devam etti, doğanın büyüsüne her zaman özen gösterileceğinin bir sözüydü.

Ve böylece Fısıldayan Orman bir harikalar diyarı olarak kaldı. Parlayan mantarlar her gece patikaları aydınlattı ve dereler usulca şarkı söyledi. Kırmızı atkısı ve cesur kalbiyle kirpi Hazel, en küçük canlının bile büyük bir fark yaratabileceğini göstermişti. Mantar fenerleri, arkadaşların özeni sayesinde her zamankinden daha parlak parlıyordu.